

Ο συνειδητός πιστός

Χριστιανός, που αγωνίζεται να ζει σύμφωνα με το θέλημα του Θεού στη ζωή του, είναι πολύ φυσικό να ξεχωρίζει μεταξύ των υπολοίπων ανθρώπων. Πρέπει οπωσδήποτε να διακρίνεται λόγω του ήθους και της συμπεριφοράς του από τους υπολοίπους ανθρώπους. Με κάθε του λόγο ή πράξη πρέπει να φανερώνει κάτι το διαφορετικό. Να διδάσκει το παράδειγμά του. Οι άλλοι άνθρωποι έχουν από αυτόν απαιτήσεις. Στο επάγγελμά του τον θέλουν τίμιο. Ως εργοδότη, δίκαιο. Στις δοσοληψίες του εμπορίου, έντιμο. Ως επιστήμονα ή ιατρό, αφιλόγυρο. Ως οικογενειάρχη, ακέραιο. Έτσι αισθάνεται η κοινωνία την παρουσία του. Στην αρχή απορημένη από τον τρόπο ζωής του τον διαφορετικό απ' τους πολλούς· κατόπιν θαυμάζοντας την ακεραιότητα και την πιστότητά του σε αρχές και ηθική τόσο ανώτερες απ' τις συνηθισμένες και επικρατούσες. Και λίγο μετά με τον πόθο και τη δίψα να ακολουθήσουν το παράδειγμά του και τον τρόπο ζωής του.

Όλοι κατακρίνουμε και καυτηριάζουμε το κακό. Όμως πόσοι αγωνιζόμαστε να το καταργήσουμε στη ζωή μας πρώτα;

Λέμε: Χαλάρωσαν τα πάντα σήμερα: στην παιδεία, στην οικογένεια, στην κοινωνία. Όταν όμως χρειασθούμε κάτι που εξυπηρετεί το δικό μας συμφέρον, είμαστε εύκολοι στην παρανομία και την ατασθαλία, και η δικαιολογία προβάλλει πιεστική:

Έτσι κάνουν όλοι.

Τι παράδειγμα όμως δίνουμε; Ή ακόμη καλύτερα, πόσο βάθος έχει η πνευματική μας ζωή; Πώς μας βλέπουν οι άλλοι και πόσο τους οικοδομεί και τους εμπνέει το παράδειγμά μας;

Η πνευματική ζωή, η αγιότητα δεν κρύβονται. Γίνονται αντιληπτά όπως το φως μέσα στο σκοτάδι. Και ο πνευματικός άνθρωπος είναι ο αναγεννημένος εν Χριστώ άνθρωπος που ξεχωρίζει μέσα στο περιβάλλον του. Είναι «ὁ καινός ἄνθρωπος ὁ κατὰ Θεόν κτισθείς ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας» (Εφ. δ' 24). Δηλαδή ο ανακαινισμένος άνθρωπος που πορεύεται στη ζωή του με δικαιοσύνη και αφοσίωση προς τον Θεό. Τα έργα του και η συμπεριφορά του φανερώνουν την πίστη του, κηρύττουν τον Θεό. Ο πιστός Χριστιανός δεν αρκεί να μην είναι ο χειρότερος μέσα στην κοινωνία. Ούτε κάποιος μεταξύ των καλών. Οφείλει να είναι η εξαιρετική φυσιογνωμία. Ο εργάτης του καλού. Το παράδειγμα της αρετής. Η φανέρωση του χριστιανικού πνεύματος· του πνεύματος της αγάπης, της συγγνώμης, της ελπίδας στη βασιλεία των Ουρανών· της εμπιστοσύνης στην αγαθή πρόνοια του Θεού. Έτσι όπως μας προτρέπει ο απόστολος Παύλος: «Σὺ δε, ὦ ἄνθρωπε, τοῦ Θεοῦ... δίδωκε δικαιοσύνην, εὐσέβειαν, πίστιν, ἀγάπην, «ὑπομονήν, πραότητα» (Α' Τιμ. ς' 11). Έτσι φωτίζει το περιβάλλον του. Το καθοδηγεί και το εμπνέει. Γίνεται επιστολή Χριστού «γινωσκομένη και ἀναγινωσκομένη ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων» (Β' Κορ. γ' 2).

Για τον πιστό Χριστιανό ο πλησίον δεν μπορεί ποτέ να γίνει ό,τι είναι για τον μη αναγεννημένο εν Χριστώ άνθρωπο. Δηλαδή το θύμα προς εκμετάλλευση. Ο αντίπαλος. Ο ανταγωνιστής και ο εχθρός. Για τον πιστό Χριστιανό ο πλησίον είναι ο αδελφός, ο συνεργάτης, η εικόνα του Θεού.

Θα έκλεβε ποτέ κανείς τον εαυτό του; Θα τον αδικούσε; Τον Θεό τον ίδιο; Πώς όμως παρασυρόμαστε και το κάνουμε στον πνευματικό αδελφό μας και στον οποιονδήποτε άνθρωπο, που είναι εικόνα Θεού και πρέπει να τον αισθανόμαστε σαν τον αδελφό μας;

Ας μας απασχολήσει το ζήτημα. Τι παράδειγμα δίνουμε; Και ας παρακαλέσουμε θερμά τον Κύριο να φωτίζει διαρκώς τον νου μας και να θερμαίνει την καρδιά μας. Έτσι θα Του επιτρέπουμε να συμπορεύεται μαζί μας και να δρα μέσα από τις πράξεις μας, ώστε ο καθένας μας που θέλει να είναι πιστός Χριστιανός να φανερώνει Αυτόν, τον Κύριο της δόξης, για να δοξάζεται το υπερύμνητο όνομά του και να εξαπλώνεται η Βασιλεία του επί της γης.

[Περιοδικό «Ο Σωτήρ»](#), αριθ. 1994

Πηγή: xfd.gr